CZU: 343.344

LIMITAREA DREPTULUI DE PROPRIETATE ASUPRA ARMELOR ATUNCI CÂND TITULARUL ESTE ÎNVINUIT ÎN CAUZE PENALE

Gheorghe RENIȚĂ,
doctor în drept, conferențiar universitar,
Facultatea de Drept a Universității de Stat din Moldova,
ORCID: 0000-0003-2722-009X

Rezumat

Acest studiu analizează limitarea dreptului de proprietate asupra armelor atunci când titularul este învinuit în cauze penale pentru infracțiuni comise cu intenție. Accentul este pus pe Hotărârea Curții Constituționale nr. 14 din 13 noiembrie 2025, prin care au fost recunoscute constituționale prevederile care reglementează interdicția de posesie a armelor atunci când titularul este învinuit în cauze penale pentru fapte comise cu intenție. În cele din urmă, se notează că nu orice infracțiune (mai ales, din acelea care nu implică folosirea/aplicarea armei) comisă cu intenție ar putea să aibă sau să imprime vreun risc în contextul deținerii (legale) armelor.

Cuvinte-cheie: armă, drept de proprietate, infracțiune, ordinea publică, proporționalitate.

Summary

This study analyses the limitation of the right to ownership of weapons when the holder is accused in criminal cases for crimes committed intentionally. The emphasis is placed on the Judgment of the Constitutional Court no. 14 of 13 November 2025, by which the provisions regulating the prohibition of possession of weapons when the holder is accused in criminal cases for acts committed intentionally were recognized as constitutional. Finally, it is noted that not every crime (especially those that do not involve the use/application of weapons) committed intentionally could have or impose any risk in the context of (legal) possession of weapons.

Keywords: weapon, property rights, crime, public order, proportionality.

Introducere. Regimul juridic al armelor şi al muniţiilor cu destinaţie civilă este configurat de Legea nr. 130 din 8 iunie 2012 (Legea nr. 130/2012) [1]. Această lege reglementează, între altele, condiţiile de acordare a permisului de procurare a armelor letale şi neletale supuse autorizării şi, după

caz, a permisului de armă (art. 7). În acelaşi timp, legea în discuţie prevede şi cazurile de încetare a dreptului de posesie şi de limitare a dreptului de proprietate asupra armelor (art. 18).

În particular, unul dintre aceste cazuri permite limitarea dreptului de proprietate (prin interdicţia de posesie a armelor) atunci când titularul este învinuit în cauze penale pentru fapte comise cu intenţie (art. 18 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 130/2012). De altfel, printr-un efect de oglindă, permisul de procurare a armelor letale şi neletale supuse autorizării şi, după caz, permisul de armă nu se acordă persoanelor învinuite sau inculpate în cauze penale pentru fapte săvârşite cu intenţie (art. 7 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 130/2012).

Rezultate şi discuţii. Prevederile menţionate *supra* au fost contestate la Curtea Constituțională. Este vorba despre o excepţie de neconstituţionalitate ridicată într-o cauză de contencios administrativ. Circumstanţele cazului pot fi rezumate în felul următor. O persoană a obţinut mai multe permise de arme, care îi acordau dreptul de a deţine sau de a purta şi folosi arme letale sau neletale. Corelativ, printr-o decizie, Inspectoratul Naţional de Securitate Publică i-a limitat persoanei vizate exerciţiul dreptului de proprietate prin aplicarea interdicţiei de posesie a armelor, pentru că are statut de învinuit pentru delapidarea averii străine, pentru abuz de putere sau abuz de serviciu, pentru divulgarea secretului de stat şi trecerea ilegală a frontierei de stat, infracţiuni care sunt încriminate de articolele 191 alin. (4), 327 alin (2), 344 alin. (1) şi, respectiv, 362 alin. (1) din Codul penal. Persoana în discuţia s-a adresat în judecată, solicitând instanţei de judecată să anuleze Decizia Inspectoratului Naţional de Securitate Publică, prin care i-a fost limitat exerciţiul dreptului de proprietate prin aplicarea interdicţiei de posesie a armelor, cu suspendarea dreptului de a deţine arme şi retragerea permiselor de portarmă. De asemenea, reclamantul a solicitat să-i fie recunoscut dreptul de deţinere şi port al armelor de foc şi să-i fie restituite armele ridicate. Pe parcursul examinării cauzei de contencios administrativ, avocatul reclamantului a ridicat excepţia de neconstituţionalitate a art. 7 alin. (2) lit. a) şi 18 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 130/2012. Judecătorul a admis ridicarea excepţiei de neconstituţionalitate şi a trimis sesizarea la Curtea Constituţională, în vederea soluţionării acesteia [2, § 7-11].

În faţa Curţii Constituţionale, autorul excepţiei de neconstituţionalitate (i.e., avocatul reclamantului) a susţinut că normele contestate permit limitarea exerciţiului dreptului de a deţine şi de a utiliza arme în cazul persoanei învinuite sau inculpate de comiterea unei infracţiuni cu intenţie. Totuşi, statutul de învinuit sau de inculpat nu confirmă comiterea infracţiunii imputate. Astfel, autorul a considerat că aplicarea automată a unor restricţii drastice, precum suspendarea dreptului de a deţine armă, înainte de finali-

zarea procesului penal este disproporţionată şi îi încalcă prezumţia de nevinovăţie. De asemenea, autorul a menţionat că, prin limitarea dreptului de a deţine şi de a purta arme, persoana rămâne fără instrumente de apărare împotriva unor eventuale atacuri la adresa integrităţii sale fizice şi psihice, libertăţii şi siguranţei sale. Mai mult, autorul a afirmat că aplicarea normelor contestate reprezintă o ingerinţă în exerciţiul dreptului de proprietate asupra armelor pe care le are [3].

Curtea Constituţională a remarcat că în cazul retragerii permisului de armă pentru că titularul este învinuit sau inculpat în cauze penale pentru fapte comise cu intenţie, organul de poliţie doar confirmă că acesta se află într-o situaţie care impune retragerea permisului de portarmă. Această măsură poate fi contestată în modul stabilit de Codul administrativ. Prin urmare, prevederile contestate nu implică soluţionarea unei acuzaţii în materie penală. Astfel, Curtea a constatat că articolul 21 (care garantează principiul prezumţiei nevinovăţiei) din Constituţie nu este incident în prezenta cauza [4].

În continuare, Curtea Constituţională a reţinut că dreptul la viaţă şi la integritate fizică şi psihică nu impune garantarea unui drept de a purta arme de foc. Mai mult, folosirea armelor este o formă de activitate periculoasă care trebuie să angajeze obligaţia pozitivă a statelor de a adopta şi de a implementa măsuri concepute să garanteze siguranţa publică. Prin urmare, Curtea a constatat că articolul 24 (care prevede că „statul îi garantează fiecărui om dreptul la viaţă şi la integritate fizică şi psihică. Nimeni nu va fi supus torturii, pedepselor sau tratamentelor crude, inumane ori degradante") din Constituţie nu este incident în prezenta cauză [5].

Apoi, Curtea a stabilit că normele contestate stabilesc că limitarea exerciţiului dreptului de proprietate prin interdicţia de a poseda arme se aplică dacă titularul este învinuit sau inculpat în cauze penale pentru fapte comise cu intenţie. Astfel, normele contestate vizează situaţia unei persoane care a obţinut în mod legal dreptul de deţinere sau de port şi folosire a armelor. În acest sens, interdicţia de posesie a armelor aplicată în legătură cu statutul său de învinuit sau de inculpat în cauze penale pentru fapte comise cu intenţie reprezintă o limitare a exerciţiului dreptului său de proprietate. Prin urmare, Curtea a constatat incidenţa articolelor 46 şi 127 din Constituţie, care stabilesc obligaţia statului şi a celorlalţi titulari ai puterii publice să respecte proprietatea şi să se abţină de la orice acţiune care ar aduce atingere acestui drept [6].

Pentru a fundamenta această optică, Curtea Constituţională a făcut apel la jurisprudenţa Curţii Europene a Drepturilor Omului. În acest sens, în cauza *Užukauskas v. Lituania*, 2020, în care reclamantului i-a fost retras permisul de armă pentru că prezenta un presupus risc pentru societate, Curtea Europeană a fost chemată să analizeze caracterul echitabil al proceduri-

lor privind contestarea acestei măsuri pe baza articolului 6 § 1 (dreptul la un proces echitabil) din Convenția Europeană. Deși reclamantul considera aplicabil articolul 6 § 1 din Convenție atât sub aspectul său penal, cât și sub aspectul civil, Curtea Europeană l-a considerat aplicabil doar în aspect civil. Aceasta a notat că revocarea permisului de armă îl obliga pe reclamant să predea armele pe care le deține autorităților statului pentru distrugere, în schimbul unei sume de bani. Astfel, în opinia Curții Europene, nu exista nicio îndoială privind exigența unei ingerințe într-un alt drept cu caracter civil, garantat de articolul 23 din Constituția Lituaniei și de articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, adică în dreptul la protecția proprietății[1] (§§ 31, 38) [7].

În consecință, Curtea Constituțională a considerat necesar să exercite controlul constituționalității articolelor 7 alin. (2) lit. a) și 18 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 130/2012 prin prisma raționamentelor coroborate ale articolelor 46, 127 și 54 (i.e., care garantează principiul proporționalității) din Constituție, verificând, la analiza fondului cauzei, caracterul justificat al limitării dreptului de proprietate. În acest sens, Curtea a analizat dacă prevederile contestate respectă standardul calității legii, dacă urmărește un scop legitim și dacă asigură un echilibru corect între cerințele interesului general al comunității și cerințele de protecție a drepturilor fundamentale ale persoanei [8].

Referitor la respectarea standardului calității legii, Curtea a reținut că articolele 7 alin. (2) lit. a) și 18 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 130/2012 stabi-

[1] Apropo, în *Užukauskas v. Lituania*, 2020, Curtea Europeană a reținut că decizia de revocare a permisului de armă s-a bazat pe un dosar operațional în care apărea numele persoanei. Dosarul în discuție nu a fost divulgat persoanei, care a contestat implicarea sa în activități criminale. Potrivit Curții Europene, pentru a concluziona dacă reclamantul a fost într-adevăr implicat în vreun fel de activitate infracțională, a fost necesar ca judecătorii să examineze o serie de factori, inclusiv motivul activităților operaționale ale poliției și natura și amploarea participării suspectate a reclamantului la presupusa infracțiune. Dacă apărarea ar fi putut convinge judecătorii că poliția a acționat fără un motiv întemeiat, numele reclamantului ar fi trebuit, în fapt, să fie eliminat din dosarul operațional. Prin urmare, datele din acest dosar au avut o importanță decisivă pentru cazul reclamantului. Mai important, așa cum rezulta din deciziile instanțelor lituaniene, Curtea a notat că dosarul cu evidența operațională era singura probă a presupusului pericol pentru societate al reclamantului. Curtea a observat că, în numeroase ocazii, reclamantul a solicitat ca informațiile să îi fie divulgate, chiar și parțial. Cu toate acestea, autoritățile interne – poliția și instanțele – i-au respins cererile. Deși înainte de a respinge cazul reclamantului, judecătorii lituanieni au examinat, cu ușile închise și în birourile lor, dosarul cu evidența operațională, aceștia doar și-au prezentat concluziile reclamantului. Prin urmare, nu a fost posibil ca reclamantul să fie informat cu privire la probele aduse împotriva sa sau să aibă ocazia să răspundă la acestea, spre deosebire de poliție, care și-a exercitat efectiv astfel de drepturi. Prin urmare, în concluzie, Curtea a constatat că procedura decizională nu a respectat cerințele procedurii contradictorii sau ale egalității armelor și nu a inclus garanții adecvate pentru a proteja interesele reclamantului. Rezultă că a avut loc o încălcare a articolului 6 § 1 din Convenție (§ 48-51).

lesc că titularului dreptului de proprietate asupra armelor care este învinuit sau inculpat în cauze penale pentru fapte comise cu intenţie îi este interzis să posede arme. Aşadar, Curtea a observat că textele normelor contestate nu ridică vreo problemă din perspectiva standardului calităţii legii, fiind accesibile, clare şi previzibile. Curtea a considerat că exigenţa legalităţii ingerinţei este îndeplinită [9].

Referitor la legitimitatea scopurilor urmărite şi la legătura raţională dintre acestea şi prevederile normative contestate, Curtea Constituţională a considerat că interdicţia de posesie a armelor în acest caz urmăreşte buna desfăşurare a procesului penal şi protecţia drepturilor altor persoane. Aceste scopuri pot fi subsumate scopurilor legitime de prevenire a comiterii infracţiunilor şi de protecţie a drepturilor, libertăţilor şi demnităţii altor persoane prevăzute de articolul 54 alin. (2) din Constituţie [10].

Referitor la faptul – dacă normele contestate respectă un echilibru corect între interesele generale ale comunităţii şi protecţia dreptului de proprietate privată –, Curtea a reamintit că ingerinţele în exerciţiul dreptului de proprietate trebuie să asigure un echilibru corect între interesul general al comunităţii şi protecţia drepturilor fundamentale ale persoanei. Prin urmare, trebuie să existe o relaţie rezonabilă de proporţionalitate între mijloacele folosite şi scopul urmărit. Echilibrul necesar nu va fi asigurat dacă persoanele trebuie să suporte o sarcină individuală excesivă [11].

Totodată, Curtea Constituţională a făcut apel la jurisprudenţa Curţii Europene a Drepturilor Omului, în care s-a notat că autorităţile naţionale se bucură de o marjă largă de apreciere atunci când stabilesc măsuri legislative care introduc un control al utilizării proprietăţii în interesul sănătăţii sau siguranţei publice (cazul *C.E.M. Firearms Limited şi Bradford Shooting Centre şi 11 alţii v. Regatul Unit*, 2000). Mai mult, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a menţionat că nu există nicio îndoială că folosirea armelor de foc presupune un nivel înalt de risc pentru dreptul la viaţă, de vreme ce orice tip de conduită greşită, nu doar cu intenţie, ci şi din neglijenţă, care implică folosirea armelor de foc, poate avea consecinţe fatale pentru victime, iar riscul ca asemenea arme să fie folosite pentru a comite fapte penale în mod deliberat este şi mai serios. Aşadar, în contextul activităţilor care pot prezenta un risc pentru viaţă din cauza caracterului periculos al acestora, statele sunt obligate să adopte măsuri rezonabile pentru a asigura siguranţa persoanelor. Măsurile în discuţie trebuie să reglementeze licenţierea, organizarea, funcţionarea, securitatea şi supravegherea activităţii. De asemenea, autorităţile naţionale trebuie să stabilească un şir de măsuri preventive adecvate orientate spre siguranţa ordinii publice (cazul *Kotilainen şi alţii v. Finlanda*, 2020, § 66, 67 şi § 75) [12].

În cauza *Svrtan v. Croaţia*, 2024, care viza eşecul autorităţilor naţio-

nale de a pune în aplicare un sistem riguros de garanţii adecvate şi efective concepute să combată şi să prevină orice utilizare abuzivă sau periculoasă a armelor de foc, Curtea Europeană a reiterat obligaţia pozitivă a statelor, pe baza art. 2 (dreptul la viaţă) din Convenţia Europeană referitoare la controlul activităţilor periculoase (§ 91). Deşi Curtea Europeană nu a putut constata existenţa unui risc real şi imediat pentru viaţa victimei, pe care autorităţile naţionale îl cunoşteau sau trebuiau să-l cunoască, lipsa unor acţiuni prompte şi decisive şi neconformarea acestora cu obligaţia specială de diligenţă în protecţia siguranţei publice au condus la constatarea încălcării art. 2 din Convenţie (§ 99) [13].

De asemenea, Curtea Constituţională a notat că Legea nr. 130/2012 conţine o clauză de armonizare, care afirmă că transpune mai multe prevederi ale Directivei (UE) 2021/555 a Parlamentului European şi a Consiliului din 24 martie 2021 privind controlul achiziţionării şi deţinerii de arme (text codificat), astfel cum a fost modificată ultima dată prin Rectificarea la Directiva (UE) 2021/555 a Parlamentului European şi a Consiliului din 24 martie 2021 privind controlul achiziţionării şi deţinerii de arme din 13 octombrie 2022. Potrivit pct. 18 din preambulul Directivei (UE) 2021/555, ca o regula generală, trebuie interzisă achiziţia armelor de foc de către persoanele condamnate printr-o hotărâre judecătorească definitivă pentru comiterea unor infracţiuni grave. Totodată, articolul 6 alin. (1) din această Directivă stabileşte că statele membre trebuie să permită achiziţia şi posesia armelor doar de către persoanele care au un motiv întemeiat şi care au cel puţin 18 ani şi în privinţa cărora este puţin probabil că prezintă un pericol pentru propria persoană şi pentru alte persoane, pentru ordinea sau siguranţa publică; condamnarea pentru comiterea unei infracţiuni cu intenţie şi cu violenţă trebuie considerată un indicator al unui asemenea pericol. Mai mult, articolul 3 din această Directivă le recunoaşte statelor membre prerogativa de a adopta măsuri mai stricte decât cele prevăzute în articolul 6 [14].

Astfel, Curtea Constituţională a reţinut că atât Convenţia Europeană a Drepturilor Omului, cât şi Directiva (UE) 2021/555 le impune statelor să intervină cu măsuri restrictive în privinţa achiziţionării şi posesiei armelor de foc de către persoanele care ar putea prezenta un pericol pentru sine, pentru alte persoane şi pentru ordinea sau siguranţa publică [15]. În acest sens, Curtea a observat că, potrivit normelor contestate, limitarea exerciţiului dreptului de proprietate asupra armelor prin interdicţia de posesie a armelor intervine în cazul în care titularul acestui drept este învinuit sau inculpat de comiterea unei infracţiuni cu intenţie. La caz, dreptul de deţinere sau de port şi de folosire a armelor a persoanei vizate de această limitare va fi suspendat pentru întreaga perioadă în care este învinuită sau inculpată de comiterea unei infracţiuni cu intenţie (art. 19 alin. (2) din Legea nr.

130/2012). Pe perioada suspendării dreptului de deţinere sau de port şi de folosire a armelor, permisul de armă se retrage de către organul de poliţie care a dispus măsura, iar armele şi întreaga cantitate de muniţii deţinute se depun în 24 de ore la organul de poliţie în a cărui rază de competenţă teritorială titularul îşi are domiciliul, cu excepţia situaţiei în care acestea se ridică de către organul de poliţie (art. 19 alin. (4) din Legea nr. 130/2012). Totuşi, conform art. 19 alin. (5) din Legea nr. 130/2012, suspendarea încetează la data la care titularul dreptului de deţinere sau de port şi de folosire a armelor nu mai are calitatea de învinuit sau inculpat pentru infracţiuni comise cu intenţie, iar permisul de armă, armele şi muniţiile i se restituie. Prin urmare, încetarea urmăririi penale sau pronunţarea unei sentinţe de achitare conduce la încetarea suspendării dreptului de deţinere sau de port şi de folosire a armelor [16].

Curtea Constituţională a notat că, deşi limitarea operează pe baza legii de o manieră automată, aceasta este aplicabilă doar în privinţa persoanelor învinuite sau inculpate de comiterea unei infracţiuni cu intenţie şi are un caracter temporar. Având prerogativa constituţională de a reglementa infracţiunile, legislatorul a calificat infracţiunile comise cu intenţie ca prezentând un pericol social mai mare şi care, de regulă, produc consecinţe mai severe. Comiterea infracţiunii cu intenţie presupune că făptuitorul îşi dădea seama de caracterul prejudiciabil al acţiunii sau inacţiunii sale, a prevăzut urmările ei prejudiciabile, le-a dorit sau admitea, în mod conştient, survenirea acestor urmări (art. 17 din Codul penal). Astfel, legislatorul a stabilit în mod neechivoc că cercul subiecţilor vizaţi de această limitare îl reprezintă doar persoanele care au încălcat în mod deliberat legea penală. Prin urmare, limitarea în discuţie nu este aplicabilă persoanelor învinuite sau inculpate de comiterea oricăror infracţiuni, i.e. infracţiunile comise din neglijenţă, şi nici nu se extinde în afara unei acuzaţii privind comiterea unei infracţiuni cu intenţie [17].

Curtea Constituţională a observat că legislatorul naţional la adoptarea normei contestate s-a ghidat de principiul precauţiei, potrivit căruia „în cazul în care persistă anumite incertitudini cu privire la existenţa sau la întinderea unor riscuri privind sănătatea persoanelor, pot fi luate măsuri de protecţie fără a trebui să se aştepte demonstrarea deplină a caracterului real şi grav al acestor riscuri. Atunci când se dovedeşte imposibilă determinarea cu certitudine a existenţei sau a întinderii riscului invocat, din cauza naturii neconcludente a rezultatelor studiilor efectuate, dar persistă probabilitatea unui prejudiciu real pentru sănătatea publică în ipoteza realizării riscului, principiul precauţiei justifică adoptarea unor măsuri restrictive” [18].

Aşadar, Curtea a menţionat că limitarea posesiei armelor impusă de norma contestată nu reprezintă decât o măsură de siguranţă orientată spre asigurarea ordinii publice. În consecinţă, Curtea a constatat că limitarea

dreptului de proprietate stabilită de prevederile contestate asigură un echilibru corect între interesele concurente, i.e. interesele generale ale comunității și protecția dreptului de proprietate privată. Totodată, în contextul nivelului înalt de risc pentru viață inerent utilizării armelor de foc, al obligației statului de a stabili un șir de măsuri preventive adecvate, orientate spre siguranța publică, și al obligației speciale de diligență care le revine autorităților naționale în protecția siguranței publice, Curtea a reținut că prevederile criticate sunt necesare într-o societate democratică [19].

Prin urmare, având în vedere marja discreționară largă a statului în domeniul reglementării controlului utilizării armelor, caracterul adecvat al măsurii în raport cu scopul urmărit, precum și caracterul ei limitat în timp, Curtea Constituțională a considerat că prevederile contestate nu afectează în mod disproporționat dreptul de proprietate garantat de articolele 46 și 127, combinate cu articolul 54 din Constituție [20]. În consecință, Curtea a recunoscut (prin hotărârea sa nr. 14 din 13 noiembrie 2025) constituționale articolele 7 alin. (2) lit. a) și 18 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 130/2012.

Concluzii. Dreptul de proprietate asupra armelor nu este absolut. Exercițiul acestui drept poate fi limitat/restrâns. Totuși, limitările în discuție trebuie să fie prevăzute de lege, să urmărească un scop legitim și să fie proporționale. Acest test a fost îndeplinit în cazul limitării dreptului de proprietate asupra armelor atunci când titularul este învinuit în cauze penale pentru fapte comise cu intenție. O dovadă în acest sens este Hotărârea Curții Constituționale nr. 14 din 13 noiembrie 2025.

În hotărârea analizată, accentul a fost pus pe marja discreționară largă a statului în domeniul reglementării controlului utilizării armelor, caracterul adecvat al măsurii în raport cu scopul urmărit (i.e., buna desfășurare a procesului penal și protecția drepturilor altor persoane; asigurarea ordinii publice), precum și caracterul ei limitat în timp. Totodată, cercul subiecților vizați de această limitare îl reprezintă doar persoanele care sunt învinuite sau inculpate pentru infracțiuni comise cu intenție. Însă, nu orice infracțiune (mai ales, din acelea care nu implică folosirea/aplicarea armei) comisă cu intenție ar putea să aibă sau să imprime vreun risc în contextul deținerii (legale) armelor. Această optică nu a fost analizată de către Curtea Constituțională.

Referințe bibliografice

1. Legea nr. 130 din 8 iunie 2012 privind regimul armelor și al muniților cu destinație civilă. În: Monitorul oficial al Republicii Moldova nr. 222-227 din 26 octombrie 2012.
2. Hotărârea Curții Constituționale nr. 14 din 13 noiembrie 2025 privind excepția de neconstituționalitate a articolelor 7 alin. (2) lit. a) și 18 alin.

(2) lit. a) din Legea nr. 130 din 8 iunie 2012 privind regimul armelor şi al muniţiilor cu destinaţie civilă (limitarea exerciţiului dreptului de proprietate asupra armelor) (sesizarea nr. 238g/2024). În: Monitorul oficial al Republicii Moldova nr. 573-575 din 20 noiembrie 2025.

3. *Ibidem*, § 14-17.
4. *Ibidem*, § 34.
5. *Ibidem*, § 36.
6. *Ibidem*, § 40.
7. *Ibidem*, § 39.
8. *Ibidem*, § 41-42.
9. *Ibidem*, § 45-46.
10. *Ibidem*, § 49.
11. *Ibidem*, § 50.
12. *Apud: ibidem*, § 51-52.
13. *Apud: ibidem*, § 53.
14. *Ibidem*, § 54.
15. *Ibidem*, § 55.
16. *Ibidem*, § 56-57.
17. *Ibidem*, § 58.
18. *Ibidem*, § 59.
19. *Ibidem*, § 60-61.
20. *Ibidem*, § 62.